

Vej. Det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) har jo et Princip, som han i denne Sag holder meget stærkt paa, og som jeg selvfølgelig erkender har noget paa sig, og det er, at man maa tage Hensyn til, at en Lov ikke maa medføre, at man faar flere Ulykkestilfælde ved den, at der bliver vist Skødesløshed og Mangel paa tilstrækkelig Agtpaagivenhed enten hos Arbejderne eller hos Arbejdsherrerne eller disses Stedfortrædere. Nu vil jeg sige, at lige over for Arbejderne kan man være temmelig sikker paa, at for deres Vedkommende vil den almindelige personlige Selvopholdelsesdrift, Frygten for Smerte o. s. v. nok gøre, at de tage sig saa meget i Agt, som det paa nogen Maade er muligt; men jeg mener ogsaa, at det kan være berettiget at gaa saa vidt, at man, naar der foresalder et Ulykkestilfælde, og det kan paavises, at den paagældende Arbejdsherre, Arbejdsleder eller hans Stedfortræder har ladet det mangle paa Sagta-gelse af de fornødne Forsigtighedsforanstaltninger eller ligefrem har udvist Skødesløshed ved Arbejdsforholdet eller den Maade, hvorpaa det er ordnet — saa kan gaa til at straffe ham og eventuelt straffe ham med at kræve indbetalt en større Bøde til Statskassen eller med at lade ham udrede sin Del af det Beløb, som den tilstadekomnes Forsørgelse koster. Jeg mener, at man kunde gøre det som en Straf for dem, der ere skødesløse. Men man skal ikke, selv om det er ganske rigtigt at gøre alt for at indfrænte Antallet af Ulykkestilfælde, lægge en Byrde paa en hel Del Mennesker, der i Virkeligheden økonomisk ere saaledes situerede, at de have vanskeligt ved paa anden Maade at vælte denne Byrde fra sig end ved at vælte den nedad ved at forringe Arbejdslønnen, hvilket dog ikke skulde være Mening. Byrden vilde derved slet ikke komme til at hvile retfærdigt paa alle. Nej, jeg tror, at man kan gaa den anden Vej, som jeg nævnte, nemlig ogsaa økonomisk at straffe dem, der lade det mangle paa fornøden Forsigtighed og som Følge deraf bidrage til, at der fremkommer Ulykkestilfælde. Jeg tror, det maa kunne lykkes paa dette Omraade at skabe en Slags Garanti, som vil være lige saa effektiv, som det, der foreslaas her. — Man kan jo rejse andre ret betydelige Indvendinger mod det Forslag,

som foreligger her. Man kan nemlig foruden den Indvending, som jeg stærkt har fremhævet, at der fuldstændig mangler Garanti for, at de paagældende faa, hvad de skulle have, ogsaa rejse det Spørgsmaal, om det, der er forlangt, er tilstrækkeligt. Summerne ere jo satte noget op fra, hvad de vare i det af det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) i Fjor fremsatte Forslag, idet nemlig Maximum er sat op fra 3,600 til 4,800 Kr. Jeg erkender, at det er en Forbedring af Forslaget, men det maa jo paa den anden Side erindres, at det alligevel ikke vil være nogen egentlig Forsørgelse, som der her kan blive Tale om, og man maatte for saa vidt hellere have kaldt det en Lov om Arbejdernes Erstatningsstrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet, end om deres Forsørgelsestrav. Hvis f. Eks. et Menneske bliver fuldstændig Invalid i 20 Aars Alderen, vil den Forsørgelse, som han opnaar, selv om han naar til det allerhøjeste Beløb, 4,800 Kr., ikke betyde mere, hvis han skal købe en Livrente derfor, end ca. 2—300 Kr. om Aaret, et Beløb, hvorfør et Menneske, som er fuldstændig Invalid, ganske sikkert ikke vil kunne leve. Endnu værre bliver det, hvis den paagældende, som bliver Invalid, er Familiefader og alligevel skal nøjes med det samme Beløb. Jeg skal imidlertid erkende, at naar man lægger denne Byrde paa hver enkelt Arbejdsgeber, kan man naturligtvis ikke forlange, at denne enkelte Mand, som maaske ikke selv har nogen god økonomisk Stilling, skal paatage sig en Forsørgelsespligt paa Livstid for sine invalide Arbejdere. Ja, hvis det Billede var rigtigt, som det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen) brugte i Fjor, med Manden, som rider over Mosen, hvis den vedkommende kunde vælge og vrage med Hensyn til Livsstilling, hvis han kunde lade være at drive en Virksomhed eller at overtage et Arbejde, uden at det betørte hele hans økonomiske og samfundsmæssige Stilling, kunde man maaske sige, at det var fornuftigt at forlange af den, som tog Mennesker i sin Tjeneste til et farligt Arbejde, under hvilket de kom til Skade, at han ogsaa skulde forsjøge dem for Resten af deres Liv; men uider de nu herskende Forhold synes jeg ikke, at man med Billighed kan forlange det. Derimod synes jeg, at man med fuld-